

www.bobpopcorn.nl

www.naarschoolmetquerido.nl

www.marankerinck.nl

www.martijnvanderlinden.nl

Copyright tekst © 2020 Maranke Rinck

Copyright illustraties © 2020 Martijn van der Linden

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd
en/of openbaar gemaakt, in enige vorm of op welke wijze
ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van
Em. Querido's Uitgeverij.

Vormgeving Martijn van der Linden & Irma Hornman

ISBN 978 90 451 2452 0 / NUR 287

Maranke Rinck
& Martijn van der Linden

Bob Popcorn

DE POPCORN SPION

Amsterdam · Antwerpen
Em. Querido's Uitgeverij

2020

HOOFDSTUK 4

DIT IS BRILJANT

In de deuropening staat Dante.
Ik staar hem aan.
Bob en ik doen niks.
He-le-maal niks.
We zitten doodstil op de grond.
Alsof we bevroren zijn.
Het moment lijkt eeuwig te duren.
Dan kauwt Bob langzaam verder.
Hij slikt.
En hij steekt een nieuwe popcorn in zijn
mond.
Dante wijst naar hem.

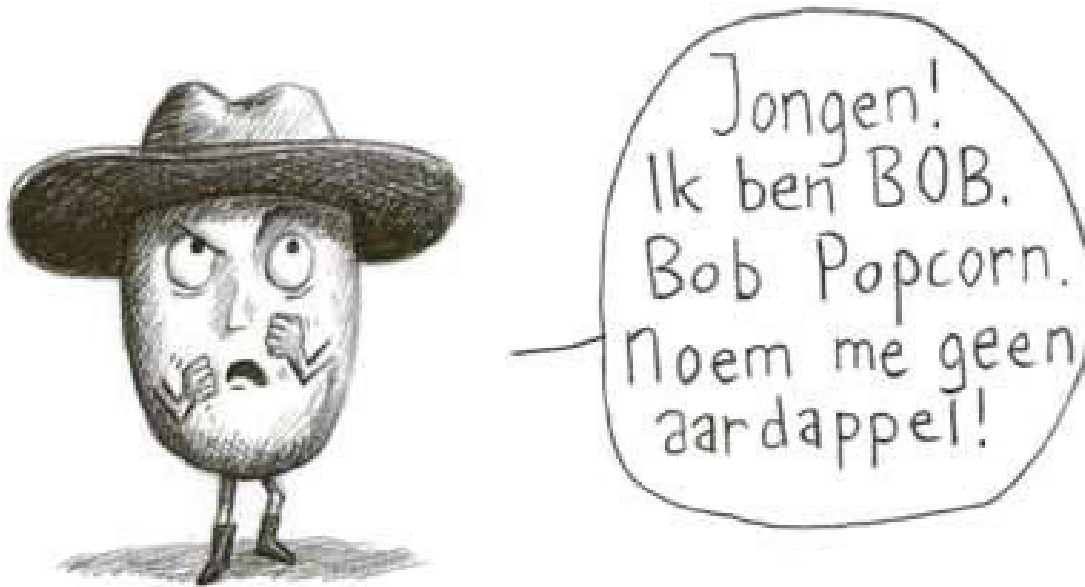

Ineens kan ik me weer bewegen.
Ik spring op.
Aan zijn vinger trek ik Dante de schuur in.
Met mijn voet duw ik de deur dicht.
'Dante,' zeg ik.
'Dit is Bob.
Bob... Dante, mijn buurjongen.'

Dantes ogen beginnen te glimmen.
'Wauw,' zegt hij.
Hij komt langzaam dichterbij.
'Wauw, wauwie.
Kijk nou...
EEN AARDAPPELMANNETJE!'

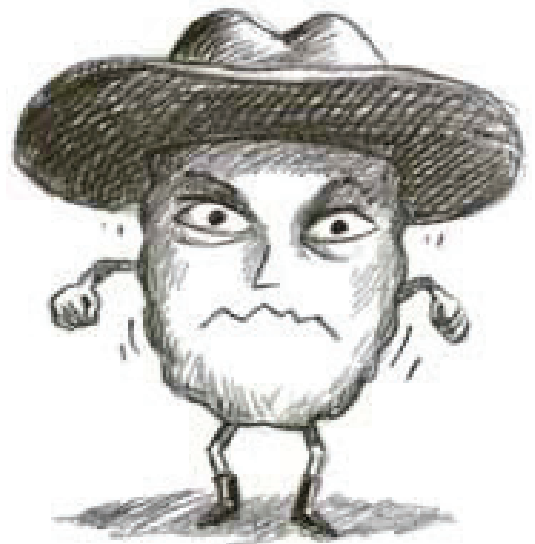

Bob steekt zijn vuisten voor zich uit.

Dante zet een stapje achteruit.
Hij kijkt naar mij.
'Hij *lijkt* wel op een aardappel.
Is het een soort robot of zo?
Hoeveel batterijen gaan erin?'

Bob knijpt zijn ogen samen.
Hij begint te trillen.
'Maak hem niet kwaad,'
zeg ik snel.
Maar het is al te laat.

Bob springt uit zijn vel.

Bob is woedend.

En als Bob woedend is,
verandert hij.

Dan wordt hij een grote,
witte popcorn.

Ik heb het al zo vaak gezien.

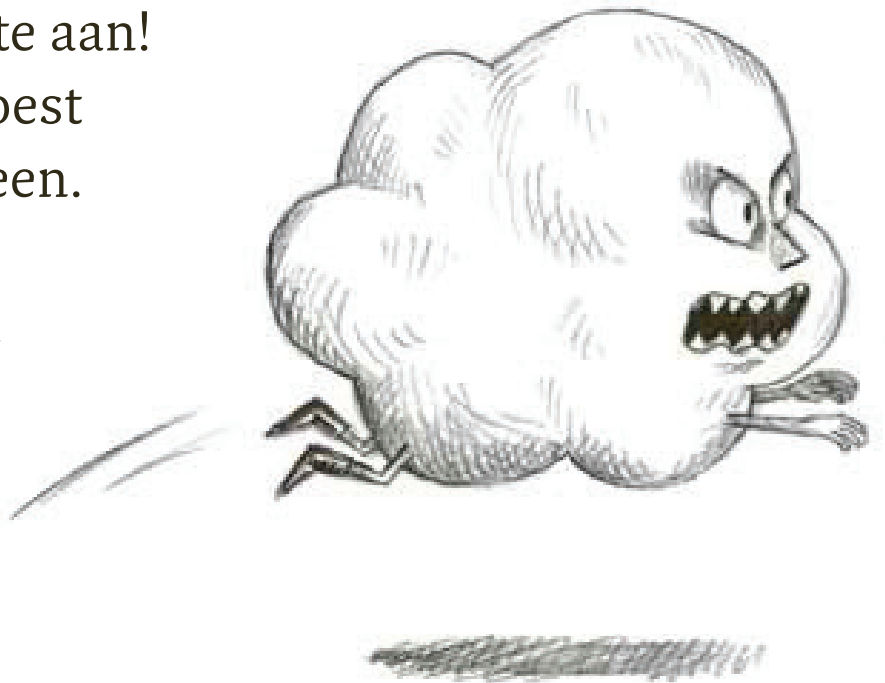
Maar dit keer doet hij iets anders.

Hij stuitert niet zomaar wild in het rond.

Hij valt Dante aan!

Hij beukt woest
tegen zijn been.

Grommend,
als een wolf.

Zo ken ik hem niet.

‘Bob!’ roep ik.

Bob hapt in de broekspijp van Dante.

En hij laat niet meer los.

‘Ho!’ roept Dante.

Hij schudt met zijn been.

Maar Bob houdt vast.

‘Laat los, Bob!’ roep ik.

En tegen Dante: ‘Zeg sorry!

Zeg dat hij geen aardappel is.’

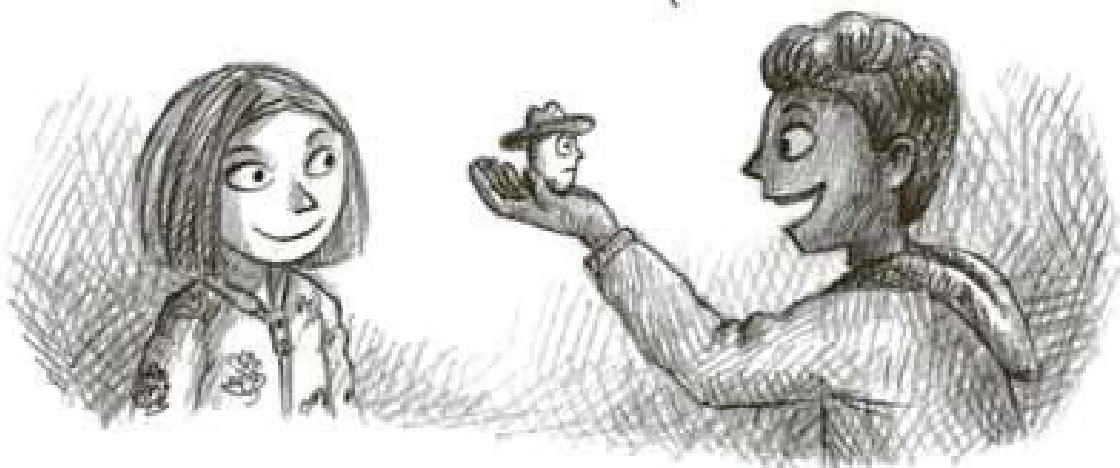

Dante schiet in de lach.
'Wat? Oké, oké... sorry!'
Bob stopt met grommen.
Voorzichtig raakt Dante hem aan.
Hij aait even over zijn popcorn-hoofd.
'Je bent geen aardappel hoor,' zegt hij.
'Dat zie ik nou ook wel.'

Dante blijft aaien.
'Pas maar op,' zeg ik.
'Straks bijt-ie in je vinger.'
Dat deed hij in het begin ook bij mij.'

Maar Bob bijt niet.
Hij verandert weer in een maiskorrel.
Ik ben stomverbaasd.
Kalm zet Bob zijn hoed op.
Dante straalt.
'Dit is briljant.'
Hij kijkt Bob aan.
'Jij bent briljant!'
Bob knikt.
'Een briljante... wat?'
Ik hou mijn adem in.
'Mais!' roept Dante.
'Een briljante maiskorrel!'

En je heet Bob, haha, te gek!

HOOFDSTUK 5

WIE IS DAT EIGENLIJK?

Er zit niks anders op.
Vanaf nu hoort Dante erbij.
Tja... het kon erger.
Dante woont al mijn hele leven naast me.
Hij noemt me vaak Ellis-de-Bellis.
Dat is jammer.
Maar verder is hij best oké.
'Belof dat je dit niet verder vertelt,' zeg ik.
Dante knikt.
'Ik beloof het.'
Ik schud mijn hoofd.

Dante maakt een v van zijn vingers.
Hij spuugt erdoor op de grond.
'Ellis-de-Belli...'
Ik kijk streng.
'Ik heet *Ellis*.'
'Ellis,' zegt Dante plechtig.
Ik BELOOF dat ik niks zal verklappen.
Echt niet.
Nooit.'
'Goed,' zeg ik.
En dan vertel ik hoe ik Bob heb gemaakt.
Dat een van mijn maiskorrels niet pofte.
Dat ik die terugdeed in de magnetron.

'En, nou ja... tada!'

‘En je hebt hem al *twee* weken?’ vraagt Dante.

‘Waarom heb je me niks verteld?’

‘Het is geheim,’ zeg ik.

‘Stel je voor dat ze Bob zien.

Ze zouden hem meteen afpakken.

En mijn popcorn-paradijs ook.’

‘Popcorn-paradijs?’ vraagt Dante.

‘De schuur,’ zeg ik.

‘Hier kan ik zoveel popcorn maken als ik wil.

En dat moet ook.

Want ik wil het blijven uitdelen aan de klas.’

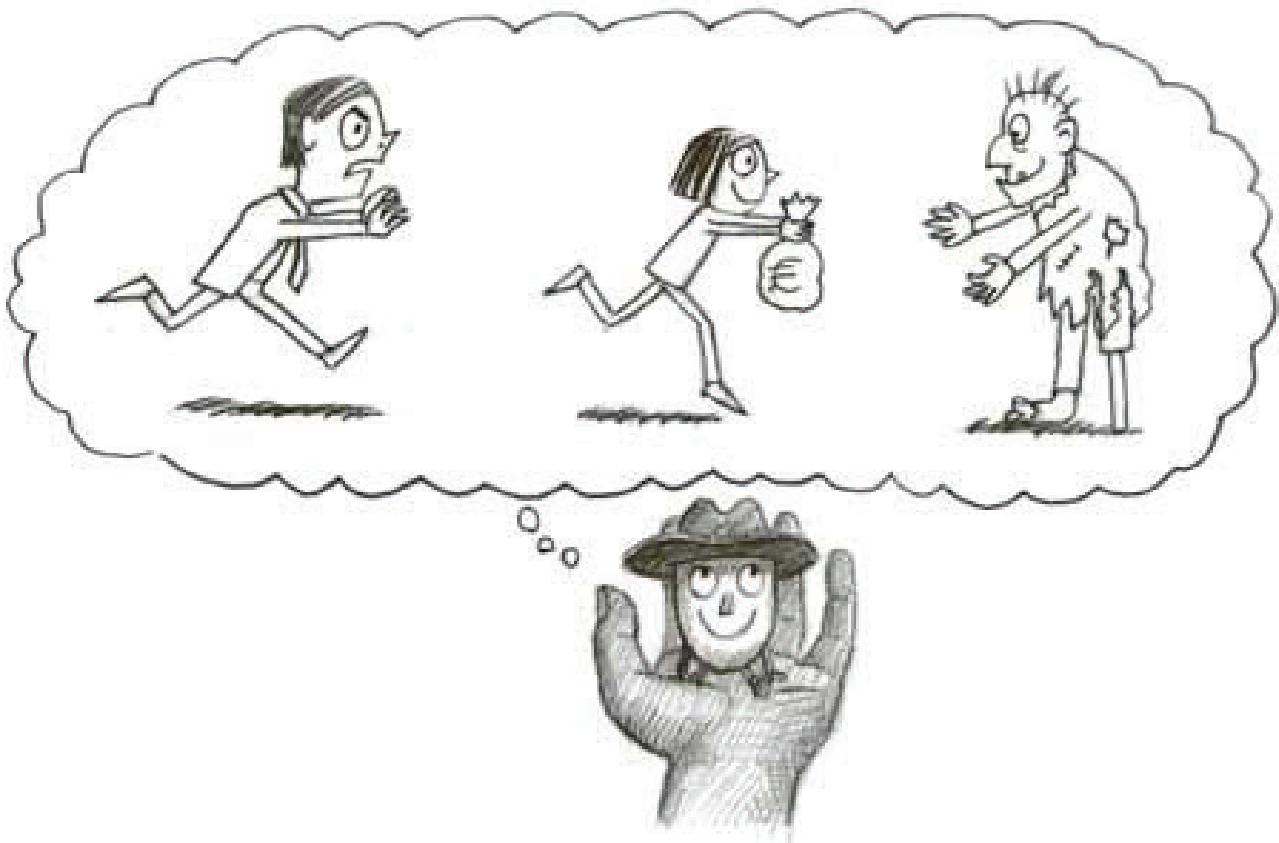
Dante kijkt me aan.
'Je bent een held, Ellis.'
Een soort Robin Hood.
Maar dan met popcorn.
Ik schiet in de lach.
Bob lacht ook.
Hij rolt zelfs over de grond.

'Gaat-ie lekker?' vraag ik.
Bob krabbelt overeind.
'Ja hoor, dank je.
Het gaat wel weer.'

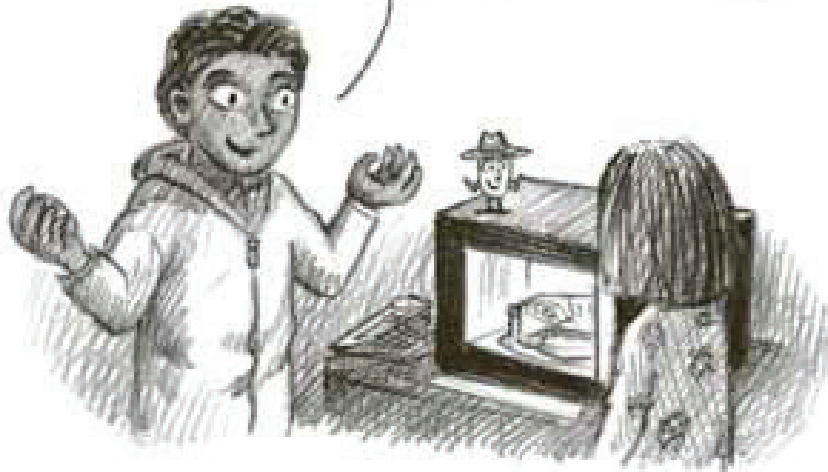

Dante pakt Bob op.
'Robin Hood is van een verhaal.
Heel beroemd.
Hij leefde in Engeland.
Hij pikte geld van de rijken
en gaf dat aan de armen.
Hij deed niet wat de koning zei.
Maar die koning was gemeen,
dus dat was juist goed.'

Ik doe een nieuw zakje in de magnetron.
Dante knikt naar mij.
'Jij geeft ook aan arme kinderen.
Kinderen die geen popcorn mogen eten.
Jij houdt je ook niet aan de regels.
Net als Robin Hood.'
Ik druk op de knop.
'Omdat het stomme regels zijn.
Popcorn is niet ongezond.'
'Precies!' zegt Dante.

Als regels stom zijn, tellen ze niet.

De popcorn begint te poppen.

Dante slaat me op mijn schouder.
'Ik zal je helpen met popcorn uitdelen.'
Ik schud van nee.
'Echt niet.
Dat doe ik alleen.'

'Ja, met Bob natuurlijk,' zeg ik snel.
Dante houdt zijn hoofd scheef.
'Denk je dat Robin Hood alles alleen deed?
Hij had een groepje vrienden.
Die gasten hielpen hem met alles.'
Ik weet niet wat ik moet zeggen.
'Popcorn?' vraag ik dus maar.
Ik duw de schaal onder Dante z'n neus.
'En ik dan?' klaagt Bob.
'Jij at die eerste zak bijna
helemaal in je eentje leeg!'

